

РЕШЕНИЕ

№ 2831

гр. София, 26.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 29.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1080** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Г. К., гражданин на П., [дата на раждане] , с паспорт № ZV4140202, издаден на 03.02.2022г. от Република П. и валиден до 02.02.2027г., чрез законния представител Р. К., гражданин на П., [дата на раждане] , с паспорт № CP4111322, издаден на 17.01.2022г. от Република П. и валиден до 16.01.2027г., срещу отказ за издаване на виза от 12.01.2023 г., издаден от първи секретар, завеждащ консулската служба при Посолството на Република България в И., ИР П., постановен по заявление за виза от 29.09.2022 г.

В жалбата са изложени доводи, че постановеният отказ не отговаря на изискванията за форма на административния акт, не е мотивиран и при издаването му са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Конкретно се твърди, че липсва посочване въз основа на кои данни административният орган е приел, че не са доказани целта и условията на посещенията в Република България, както и относно намерението на малолетния апликант да използва Република България като транзитен пункт и миграция към трета страна. Моли съда да отмени постановения на 12.01.2023 г. отказ на виза. Претендира присъждане сторените по делото разноски. С молба от 28.03.2023 г. оспорването се поддържа адв. А., който приложено представя писмени доказателства, с превод на български език.

Ответникът, първи секретар, завеждащия консулската служба в Посолството на

Република България в И., Ислямска република П., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, счита същата за неоснователна. Излага доводи за законосъобразност на оспорения отказ. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Производството е образувано пред българското дипломатическо представителство в Ислямска Република П. въз основа на заявление рег. № ISB 2200019V от 29.09.2022 г., подадено от Г. К., гражданин на П., [дата на раждане] , с паспорт № ZV4140202, издаден на 03.02.2022г. от Република П. и валиден до 02.02.2027г., чрез нейната майка Р. К., гражданин на П., [дата на раждане] , с паспорт № CP4111322, издаден на 17.01.2022г. от Република П. и валиден до 16.01.2027г. - законен представител на малолетното дете. В заявлението е отбелязано, че апликанта кандидатства за еднократно влизане и престой в рамките на 21 дни, т.е. виза вид „С“ за краткосрочно пребиваване в Република България. Основа цел на пътуването е гостуване при семейство или приятели – при баща й Х. З., гражданин на Великобритания. Във формуляра е декларирано, че разходите за пътуване и издръжка по време на престоя ще се покриват от домакина - баща й. В заявлението е посочен адресът, на който пребивава домакинът: [населено място], ул. “К. В., №57, ет.1, ап.F1.

Към заявлението са приложени доказателства, свързани с посочените обстоятелства: копие на паспорт; копие от застраховка със застрахователно покритие от 60000 лв. за 1 година на територията на Република България; резервация за самолетен билет от И. до С. и обратно; покана за частно посещение в Република България от Х. З. - с нотариална заверка на подписа (л. 21), както и декларация с нотариална заверка на подписа, в която е посочено, че може да осигури издръжка и жилище на дъщеря си по време на пребиваването й в Република България. В тази връзка З. декларира, че е наемател на жилище находящо се в [населено място], [улица], № 8, ет. 3, съгласно договор за наем от 09.05.2022 г. Представени са доказателства за родствена връзка между молителя и канещото лице, копие от британски паспорт на Х. З. и от разрешението за пребиваване на последния в България (л. 25-26). В хода на съдебното производство с молба от 28.03.2023 г. на процесуалния представител на жалбоподателя е представен договор за наем (л. 74 и сл.) и декларация от собственика на наетия апартамент (л. 79).

На 12.01.2022 г. завеждащият консулската служба в посолството на Република България в Ислямска Република, П. е отказал издаването на исканата виза, на основание чл. 10, ал. 1, т.17 и т.22 от ЗЧРБ. К. фактически основания в отказа е посочено, че „апликантът не доказва по убедителен начин целта и условията на престой. Анализът на представените документи показва, че направените изявления от апликанта са непълни, неубедителни – обосновано предположение за фиктивен договор за работа с цел формално изпълнение на изискванията на ЗЧРБ“.

В хода на съдебното дирене, по искане на ответника, е изискано и представено писмо от зам. председателя на Държавна агенция “Национална сигурност”. В писмото с рег. № М-5821 от 15.03.2023 г. е посочено, че съгласувателната процедура по подаденото от Г. К., [дата на раждане] , заявление за виза е осъществена от Специализирана дирекция “Миграция”- ДАНС. В резултат от извършените проверки е

установено, че гражданинът на Великобритания - З. Х. е депозирал покана с № 642/29.06.2022 г. по описа на ОДМВР-П. за дъщеря си - Г. К. и съпругата си. Посочено е, че в хода на проверките неколкратно са правени опити за установяване обстоятелствата около отправената покана и целта на престой в Република България, с оглед преценка на степента на миграционен риск, което лицето може да представлява, ако бъде разрешена визата му. Установено е, че Х. не пребивава на територията на Р България и може да се направи обосновано предположение, че лицето използва страната, като транзитен пункт за достигане до страни от З. Европа.

С писмото на зам. председателя на ДАНС е представено писмо рег. № М-22850 от 17.11.2022 г. на директора на СД „Миграция“ при ДАНС. В същото се посочва, че са направени неуспешни опити за контакт с домакина на чуждата гражданка, като същият не е открит на посочения адрес за пребиваване, както и на предоставения за връзка мобилен телефонен номер, който е номер и на кантората на адвокат В. М.. След извършени допълнителни проверки е установено, че З. Х. действително не пребивава в Р България. За изготвянето на поканата и представяне на документите пред органите на държавната власт в Р България, Х. е потърсил съдействието на адвокат М., посредник на множество чужди граждани, при кандидатстване за визи, с цел формално изпълнение на изискванията на ЗЧРБ. В тази връзка и предвид констатираният засиленият миграционен интерес от страна на граждани от П., които са получили статут в страни от З. Европа, да отправят покани за частно посещение на свои близки и роднини е обоснован извод, че отправената покана е с цел да се използва страната за транзитен пункт към страни от З. Европа. Посочено е, че апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата до съда е подадена на 26.01.2022 г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване отказа за издаване на виза на 12.01.2022г.

Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност. Следователно жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от представените заповед № 95-00-254/03.10.2011г. на министъра на външните работи и заповед № 12/22.08.2019г. издадена от временно управляващия Посолството на Република България в И., П..

Въз основа на горното съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия. Спазена е формата на акта - стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ съгласно Приложение 7 към чл.34, ал.1 НУРИВОВР. Отбелязани са правните основания за отказ – чл.10, ал.1, т.17 и т.22 ЗЧРБ. Изложени са и кратки мотиви – апликантът не доказва по убедителен начин целта и условията на престой, както и, че анализът на представените документи показва, че направените изявления от апликанта са непълни, неубедителни.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг

заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата".

Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Жалбоподателят, Г. К., гражданин на П., [дата на раждане] , е дъщеря на З. Х., гражданин на Великобритания с разрешение за продължително пребиваване в Р България.

В конкретния случай жалбоподателят, чрез своята майка - законен представител на малолетното дете, е поискал издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Р България, вид "С", с цел да посети роднини – баща си - в България. Съгласно чл.14 ЗЧРБ, ал.1 виза за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена на чужденец, който има намерение да премине транзит през територията на Република България или да пребивава краткосрочно на нейна територия за срок до 90 дни в рамките на 180 дни. В ал.4 е предвидено, че визата за краткосрочно пребиваване може да бъде със срок на валидност до 5 години и да бъде издадена за еднократно, двукратно или многократно влизане. В случая е поискано издаване на виза за еднократно влизане с продължителност на престоя 21 дни.

Основанията за отказ за издаване на виза са посочени в чл.10 ЗЧРБ. В оспорения акт административният орган се е позовал на две от тях и като правно основание за отказ на заявения вид виза е посочена нормата на чл.10, ал.1, т.17 и т.22 ЗЧРБ. Съгласно цитираната норма се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (т.17), както и когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава (т.22).

Тези изводи на административния орган са правилни.

В приетото по делото писмо на ДАНС е отразено, че канещият З. Х., който е баща на апликанта е гражданинът на Великобритания. В резултат на извършени проверки и неколнократни опити за установяване обстоятелствата около отправената покана и целта на престой в Република България е установено, че Х. не пребивава на територията на Р България. Това налага извода, че всъщност лицето използва страната, като транзитен пункт за достигане до страни от З. Европа.

От писмото на директора на СД „Миграция“ при ДАНС се установява, че домакинът

на чуждата гражданка не е открит на посочения адрес за пребиваване, както и на предоставения за връзка мобилен телефонен номер, който е номер и на кантората на адвокат В. М.. Отбелязано е, че домакинът на кандидатката действително не пребивава в Р България. Посочено е, че за изготвянето на поканата и представяне на документите пред органите на държавната власт в Р България, З. Х. е потърсил съдействието на адвокат М., посредник на множество чужди граждани, при кандидатстване за визи, с цел формално изпълнение на изискванията на ЗЧРБ. В тази връзка е посочен констатираният засилен миграционен интерес от страна на граждани от П., които са получили статут в страни от З. Европа, да отправят покани за частно посещение на свои близки и роднини.

Предвид гореизложеното следва изводът, че действително не става ясно каква е целта на посещението на заявителя, след като нито баща ѝ, нито каквито и да е други негови близки или роднини, живеят или пребивават в Република България. Следва да се отбележи, че не са представени от канещото лице и доказателства, удостоверяващи притежаването на необходимите финансови средства за осигуряване издръжката на жалбоподателя и/или доказателства за трудова заетост и получавани доходи.

С оглед изложеното съдът намира, че изводът на административния орган за наличие на предпоставките, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 ЗЧРБ е правилен и законосъобразен.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя за липса на мотиви. Нито закона, нито НУРИВОВР изискват поименно да се посочва кое доказателство се кредитира и кое не. Макар и кратки /с оглед предоставеното място във стандартния формуляр/ изложените мотиви са достатъчни и ясни, основаващи се на събраните в хода на производството доказателства. Изложените мотиви следва да се разглеждат съвкупно със събраните в хода на административното производство доказателства.

Относно мотивите, съдът съобрази и практиката на Съда на Европейския съюз (СЕС), който в Решение от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С-225/19 и С-226/19 посочва, че: "въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите-членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. (...) Касае се за издаването на отказ за виза върху стандартен формуляр - бланка, който отказ е издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване пред настоящия съд. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и ефективна защита". В светлината на цитираното тълкуване, дадено от СЕС, настоящият състав приема, че оспореният отказ е в предвидената от закона писмена форма и формално съдържа реквизитите на Визовия кодекс (понастоящем Регламент (ЕО) № 810/2009 за създаване на Визов кодекс на Общността), посочени по-горе съобразен и с практиката на СЕС по дело по съединени дела С-225/19 и С-226/19.

Съдът не възприема изложеното в жалбата становище, че са представени всички необходими документи и въз основа на тях неминуемо следва да бъде издадена исканата виза. Наистина към заявлението са представени изискуемите от закона и правилника документи, но от събраните доказателства се установява, тези законови изисквания са изпълнени само формално.

С оглед горното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и въз основа направеното искане и на основание чл.143, ал.3 АПК на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК Административен съд София- град, I отделение, 65-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. К., гражданин на П., [дата на раждане] , с паспорт № ZV4140202, издаден на 03.02.2022г. от Република П., срещу отказ за издаване на виза от 12.01.2023 г., постановен от консулско длъжностно лице в посолството на Република България в Ислямска Република П., по заявление за виза от 29.09.2022г.

ОСЪЖДА Г. К., гражданин на П., [дата на раждане] , с паспорт № ZV4140202, издаден на 03.02.2022г. от Република П., да заплати на Министерство на външните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева. Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: